

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Δέν έχω έπισολή της, παρά μονάχα προφορικές έντολές της ! άπάντησε με πρωτοφανή άναίδεια και ψυχραιμία ο Ρασκάς. 'Η κυρία δούκισσα θρίσκειται σε άπόστασι κάτου δεκάξη χιλιομέτρων άπ' τόν Μπλουά !

— Πού άκριθώς; ρώτησε ο νεαρός εύπατρίδης.

— 'Η κυρία δούκισσα με ύποχρέωσε νά ξεχάσω τόν μέρος στό όποιο θρίσκειται ! Ξανάπε με την ίδια άναίδεια ο Ρασκάς.

— Καλά, φίλε μου ! άπάντησε με εύμένεια ο ύποκόμης Ντρουέ. Δέν έπιμένω νά μάθω τόν μυστικό σου !... Πές μου τουλάχιστον, τί ένολές της κυρίας δούκισσης φέρνεις !

— 'Η κυρία δούκισσα ρωτάει, πού μπορεί νά συναντήση τόν κύριο δούκα της Βανδώμης !... Δέν θέλει νά μπη ή ίδια στό Μπλουά !

— Τήν περιμένει άνυπομόνωσ έδω στό μέγαρο Σαβερνύ, ο κύριος δούξ της Βανδώμης ! άπάντησε ο άνύποπτος ύποκόμης. Πέστε της νά φυλάγεται καλά... *Έχουμε πληροφορίες ότι ένας κατάσκοπος του καρδινάλιου θρίσκειται έδω τριγύρω, προσπαθώντας νά άνακαλύψη τά ίχνη όλων μας !

— *Έννοια σας, κύριε ύποκόμη ! έίπε καθουχαστικά ο Ρασκάς, γελώντας μέσα του με σαρκασμό. Θά διαβιθάσω τις συστάσεις σας στην κυρία δούκισσα, ώστε νά λάθη τά μέτρα της !... Αύριο θά είνε έξάπαντος έδω ή κυρία δούκισσα... *Ωρεβουάρ, κύριε ύποκόμη !

— Στο καλό, γενναίε μου ! έκανε διαχυτικά ο άθρος εύπατρίδης. Πάρε αυτά τά δέκα διπλά τάλληρα, γιά νά πιής κρασί στην ύγεια μου... Και πέστε στην κυρία δούκισσα, ότι έγώ ο ύποκόμης ντε Ντρουέ την περιμένω με λαχτάρα, γιά νά θέσω στην διάθεσί της τόν σπαθί μου και τή ζωή μου !

*Ο Ρασκάς, χαμογελώντας με κρυφή είρωνεία, έβαλε στην τσέπη του τά νομίσματα κι' έφυγε με άπειρες ύποκλίσεις. Τράβηξε πάλι γιά τόν φρούριο, όπου θρήκε τόν φρούραρχο.

— *Έναν ίππέα γιά τόν Παρίσι, άκόμα ! Ξανάπε με τσιπέ ο Ρασκάς. Θά στείλω κάποια έπίγυσα έπιστολή, στον κύριο καρδινάλιο !

Κάθησε ύστερα με θρασύτητα στό γραφείο του φρούράρχου κι' έγραψε την έξης όλιγόλογη έπιστολή :

«Έλαμπρότατε...»

*Ο κύριος δούξ της Βανδώμης βοήσεται κρυμμένος στό μέγαρο Σαβερνύ !

ΡΑΣΚΑΣ»

*Ο φρούραρχος τόν κυττούσε έν τώ μεταξύ κατάπληκτος και θουβός :

— Διάβολε ! σκεπτόταν. Πολύ μάς έξευτελίζει αυτός ο ρασοφόρος πρωθυπουργός μας, με τούς παληοκατασκόπους πού μάς στέλνει... *Αν έξακολουθήση αυτή ή δουλειά, θά άναγκαστώ νά άναφερθώ στον βασιλέα, και νά ζητήσω την παραίτησί μου !

Τελειώνοντας την σύντομη έπιστολή του ο Ρασκάς, την έδωσε στον ίππέα. *Έφυγε κατόπιν με άπειρες είρωνικές ύποκλίσεις, άφήνοντας μανιώδη τόν δυστυχή φρούραρχο.

Καθαλλίκεψε τόν άλογό του άμέσως, και τράβηξε γιά τόν Μαρονουάρ, όπου έφτασε κατά τά ξεμερώματα... *Αποφεύγοντας κά-

θε συνάντησί του με τόν Τιμπώ, τράβηξε κατ' εύθείαν στό καταφύγιο της δούκισσης ντε Σεβρέζ...

— Σαλαί !... Σαλαί ! φώναξε τότε, χτυπώντας την πόρτα δυό φορές σύμφωνα με τις άσύνετες οδηγίες του Τιμπώ.

— Σεις είσθε, μάρμπα - Τιμπώ; άκούστηκε τότε άπό μέσα ή φωνή της Μαρίνας.

— Ναι ! μουρμούρισε πάλι ο Ρασκάς. *Ανοιξε άμέσως !

*Η δύστυχη Μαρίνα άνοιξε. *Αλλά παρευθής μαρμάρωσε άπό τόν τρόμο της, γιάτι θρέθηκε άμέσως μπρός στό τρομερό πιστόλι του Ρασκάς, έτοιμο νά την κεραυνοβολήση !

— Μιά λέξι άν θγάλης, σοϋ την άναψα ! μουγκρισε ο Ρασκάς πινητά. Κλείσε μονάχα την πόρτα και σώπαινε... Ούτε σε σένα, ούτε στην κυρία σου θέλω νά κάνω κακό... *Ας μιλήσουμε λοιπόν, ήσυχα και φρόνιμα !

Μπήκαν άθόρυβα σ' ένα πλαϊνό δωματιάκι, διασκευασμένο σε κουζίνα.

— Με άναγνωρίζεις, θέβαια ! έίπε στην τρομεγμένη άκόμη ύπηρέτρια ο Ρασκάς. *Αλλά μή φοβάσαι... Δέν θέλω τώρα τόν κακό της κυρίας σου και τόν δικό σου, όπως άλλοτε... Δέν άνήκω πειά στον καρδινάλιο !... Θέλω νά σας σώσω και τις δυό ! Πού θρίσκειται ή κυρία σου ;

— *Απάνω !... Μόνη της ! κατάφερε νά τραυλίση ή δυστυχημένη.

*Ήσαν ή μόνες λέξεις πού πρόφερε, ως τή στιγμή εκείνη.

Γιατί ο Ρασκάς ρίχτηκε άμέσως επάνω στη Μαρίνα και θγάζοντας τόν μαντήλι του, της φίμωσε τόν στόμα. *Υστερα, χωρίς νά χάση καιρό, της έδεσε τά χέρια και τά πόδια και την έξάπλωσε κάτω στό πάτωμα :

— Κάτσε τώρα ήσυχη ! της έίπε προστατευτικά. Μή φοβάται και θά ίδης, κορίτσι μου, πώς όλα θά πάνε καλά. Τίποτε δέν θά πάθης, ούτε σύ, ούτε ή κυρία σου...

Και τελειώνοντας τις φρόσεις αυτές, έπηρε στά χέρια του τή λάμπα, και θγάηκε άπ' την κουζίνα, κλειδώνοντας την πόρτα πίσω του και θάζοντας τόν κλειδί στην τσέπη του.

Τά σκαλιά πού οδηγούσαν στό άνω πάτωμα τ' άνέβηκε γρήγορα και προσηκικά. Μόλις έφτασε στό τελευταίο σκαλοπάτι στάθηκε, έσβυσε τόν φως και έβγαλε τόν μαντήλι του γιά νά σκουπίση τόν μέτωπό του, πού ήταν λουσμένο άπό ιδρώτα.

Πραγματικά ο Ρασκάς είχε κοπιήσει πολύ νά δέση και νά φιμώσει τή Μαρίνα. Τώρα όμως φαινόταν πειά ήσυχος, γιάτι έίπε, έίπε θγάλει άπ' την μέση τόν μεγαλύτερο έμπόδιο, πού θά μπορούσε ίσως νά του χαλάση όλα τά σχέδιά του.

*Ο Ρασκάς ήταν ώπλισμένος ως τά δόντια. Στο χέρι του κρατούσε άκόμα τόν πιστόλι και στη ζώνη του διακρινόταν ή λαθή του μαχαριού του.

*Ασφαλώς, ώπλισμένος έτσι θά μπορούσε νά αντιμετώπιση την δούκισσα, ή όποια φημιζόταν ως άνδρεια γυναίκα.

(Ακολουθεί)

Από τής 1 'Ιανουαρίου άρχισε ή διανομή του βιβλίου

«ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ»

*Επίσης συνεχίζεται ή διανομή των Α', Β', Γ', Ε', ΣΤ' και Ζ' βιβλίων μας : «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ», του *Αλφ. Κάφ, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» του Δουμά υίου, ή «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» του *Αββά Πρεθό, ή «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» του Λαμαρτίνου, ή «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» του Μυσσέ, ή «ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» της Ντελλύ και «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» του *Αλεξάνδρου Δουμά—πατρός, «ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» της Ντελλύ, «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» του Δουμά.

Τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», γιά νά εύχαριστήσουν τούς πολυπληθείς άναγνώστας των, απέφασαν, εκτός των βιβλίων πού τούς προσφέρουν κάθε μήνα ως δώρον, νά τούς διευκολύνουν ν' άποκτήσουν και τά άλλα βιβλία της βιβλιοθήκης των. *Ετσι, όσοι άπό τούς άναγνώστας μας παρουσιάζουν τά τέσσερα δελτία, τά όποια χρειάζονται γιά νά πάρουν την «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θά δύνανται νά πάρουν συγχρόνωσ και την «ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» του Μπαλζάκ ή την «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» του *Ιουλιού Βέρν πληρώνοντας ό κ τ ω δραχμάς γιά τόν καθαρό άπ' αυτά, αντί των 20 πού τιμώνται έκαστον.